

Arrest

nr. 213 676 van 10 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BYVOET
Paalsesteenweg 133
3583 PAAL-BERINGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VAN BOVEN *loco* advocaat J. BYVOET en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 29 december 2015 België is binnengekomen, diende op 11 januari 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 22 mei 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 22 mei 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 11/01/2016
Overdracht CGVS: 16/03/2016*

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd u door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uitgenodigd op 16 januari 2018 van 09.25 uur tot 13.04 uur en op 5 februari 2018 van 14.05 uur tot 17.24 uur. U werd telkens bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, meester Jean Robert Kakiese, loco meester Jan Byvoet, was telkens aanwezig gedurende de volledige duurtijd van het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Safed Sang, district Mohammad Agha, provincie Logar. U bent op jonge leeftijd met uw ouders naar Pakistan verhuisd om de veiligheidsproblemen in Afghanistan te ontvluchten. U studeerde in Pakistan tot de vierde of vijfde graad. U hielp vervolgens uw vader mee in zijn schrijnwerkerij en werkte ook als dagarbeider in verschillende fabrieken. U huwde in Safed Sang, Afghanistan, in 1392 Afghaanse kalender (AK), 2013-2014 Gregoriaanse kalender (GK), maar keerde na uw huwelijk terug naar Pakistan.

Tijdens de winter van 2014-2015 reisde u met uw echtgenote naar Afghanistan om haar familie te bezoeken. Tijdens uw verblijf in Afghanistan werd u, via uw oom langs vaderskant, een job aangeboden bij een medisch bedrijf, namelijk Sun Pharma in Kabul. Hoewel u aanvankelijk had gepland om na het bezoek aan uw schoonouders terug te keren naar Pakistan, besloot u toch in Afghanistan te blijven wonen. Uw job bestond erin medicijnen te leveren bij apothekers in de hoofdstad Kabul. U verbleef deeltijds in Kabul, maar pendelde ook regelmatig naar Dashte Saqawa, de plaats waar uw grootvader woonde, een dorp in de buurt van Alikhel en Namunyaz. Op een dag zouden de taliban u opgemerkt hebben en ontving uw grootvader een brief met de vraag om u aan te sluiten bij de taliban. Ook uw broer werd in deze brief genoemd. Uw broer besloot vanaf dat moment in Kabul te blijven, zelf pendelde u vanaf dat moment minder vaak en stiekem naar huis. Op een dag werd de wagen waarin u zat toch tegengehouden door de taliban. Ze bonden uw handen op uw rug en staken u in de koffer van hun auto. U werd vervolgens drie dagen op een onbekende plaats gevangengehouden en geslagen. De derde dag lukte het u echter om langs het toiletraam te ontsnappen. U liep zeer hard door water, kanalen en woestijnen tot u in de verte licht zag branden. U werd gastvrij ontvangen in het huis en kreeg er een bed voor de nacht aangeboden. De volgende dag heeft de nobele onbekende een auto geregeld die u naar uw oom in Kabul heeft gebracht. U werd enkele dagen opgenomen in het ziekenhuis en tijdens uw ziekenhuisopname ontving uw grootvader een tweede dreigbrief.

U beseftte op dat moment dat uw veiligheid in Afghanistan niet meer gegarandeerd kon worden. Uw oom langs vaderskant regelde samen met een smokkelaar uw vlucht naar Europa. Anderhalve maand tot twee maanden na ontvangst van de tweede dreigbrief bent u samen met uw broer het land ontvlucht. In Iran werden u en uw broer beschoten, waarna u uw broer bent kwijt gespeeld. Sinds dan heeft u geen enkel nieuws meer over hem. U kwam aan in België op 29 december 2015 en u diende een verzoek tot internationale bescherming in op 11 januari 2016.

Na uw vertrek zijn de taliban nog langs geweest bij uw grootvader. Uw oom langs vaderskant bezorgde u uw documenten.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban.

U legde ter staving van uw asielmotieven volgende documenten neer: uw huidige taskara (Afghaans identiteitsdocument), een oude taskara, uw vaccinatiekaart, een puntenlijst, vijf foto's van uw verwondingen, een originele Proof of Registration van uw vader, een kopie van uw persoonlijke PoR, een studentenkaart van uw schoolperiode in Pakistan, een document van uw werkgever, twee dreigbrieven van de taliban en een omslag waarin deze documenten werden verstuurd. Daarnaast legt u ook een document neer van de centrumarts.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U bent er niet in geslaagd uw vervolgingsfeiten door de taliban geloofwaardig te maken.

In eerste instantie kan er geen geloof worden gehecht aan de schriftelijke bedreigingen die u heeft ontvangen. Uw verklaringen over deze brieven en uw reacties erop zijn namelijk niet geloofwaardig. Het lijkt in eerste instantie al weinig plausibel dat uw grootvader, die de eerste brief had ontvangen, deze niet zou hebben kunnen linken aan de taliban ook al is hij analfabeet. De hoofding van de brief spreekt namelijk boekdelen, die uw grootvader zeker moet hebben herkend en hebben gepercipieerd als brief van de taliban (stuk 9). Dat uw grootvader bij het vinden van zo'n brief niet gepoogd heeft deze onmiddellijk aan iemand die wel kan lezen te tonen zodoende de inhoud ervan te weten te komen en zodoende u en uw broer in Kabul te kunnen verwittigen is weinig geloofwaardig in de Afghaanse context (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS II, d.d. 5 februari 2017, p. 8). Ook uzelf nam, nadat u op de hoogte was gebracht van de inhoud van deze brief, geen enkele maatregel om uzelf in veiligheid te brengen. U was droevig en bang, maar u reisde nadien wel helemaal alleen vanuit Kabul naar het huis van uw grootvader zonder enige veiligheidsmaatregel (CGVS II, p. 8). Uw reden dat uw echtgenote bij hem verbleef is geen verklaring waarom u geen enkele voorzorgmaatregel zou hebben genomen.

Ook legt u geen geloofwaardige verklaringen af over het verkrijgen van uw tweede dreigbrief. U verklaart dat uw grootvader opnieuw een brief had ontvangen en omdat die zag dat deze op hetzelfde papier was geschreven als de eerste en dezelfde kleur had, verwittigde die uw ooms, die op hun beurt u verwittigden (CGVS II, p. 9). Zonder de inhoud van de brief te kennen, bent u dan het land uit gevlucht. Pas in België liet u de inhoud van de brief aan u voorlezen (CGVS II, p. 9). Deze door u geschetste context komt allerm minst plausibel over. Er mag immers van uitgegaan worden dat deze brief heeft meegespeeld in uw beslissing om Afghanistan te verlaten. Dan mag er ook verwacht worden dat u toch enige moeite zou hebben gedaan om deze vóór uw vertrek te laten voorlezen door iemand (CGVS II, p. 9), hetgeen u duidelijk heeft nagelaten. Nog opmerkelijker is dat u blijkbaar de brief in België wel door iemand heeft laten voorlezen (CGVS II, p. 9), maar de inhoud van deze brief totaal niet strookt met uw verklaringen hierover. U vertelt dat er in de brief geschreven staat dat, als u niet zou toetreden, dit grote consequenties zou hebben. U voegt er nog aan toe dat er ook iets in geschreven staat over uw arrestatie (CGVS II, p. 9). Gevraagd aan wie deze brief is geadresseerd, beweert u dat deze voor u bedoeld is, en dat uw grootvader deze op dezelfde manier heeft ontvangen als de eerste brief (CGVS II, p. 9). Uit de vertaling die is toegevoegd aan de dreigbrief (stuk 10) blijkt echter dat deze brief gericht is aan het veiligheidspersoneel van Mohammad Agha van de provincie Logar, en dat het eigenlijk een soort bevel is om u te arresteren, aangezien u een spion bent in dienst van de overheid. Het lijkt dan ook weinig aannemelijk dat de taliban dit arrestatiebevel aan uw grootvader zouden hebben bezorgd, aangezien ze op deze manier hun doel, namelijk uw arrestatie, volledig voorbij schieten. Door deze brief niet aan het veiligheidspersoneel van Mohammad Agha te geven maar aan uw grootvader, werd het veiligheidspersoneel ten eerste niet op de hoogte gebracht dat ze u moesten arresteren, maar in tegenstelling daarmee werd u net verwittigd dat ze de opdracht hadden gegeven u te arresteren, waardoor u het op een lopen kon zetten en uit hun handen kon ontkomen. Bovendien is het weinig aannemelijk dat u zich niet meer zou kunnen herinneren wie u verteld heeft dat uw grootvader een tweede brief heeft ontvangen (CGVS II, p. 9).

Volledigheidshalve dient hieraan te worden toegevoegd dat u er niet in slaagt uw moment van uw vertrek te situeren ten opzichte van uw vervolgingsfeiten. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u op 4 maart 2016 uiterst exact 5 maand en 22 dagen eerder uit Afghanistan te zijn vertrokken, wat neerkomt op 12 september 2015 (verklaring DVZ, d.d. 4/03/2016, punt 31). De tweede dreigbrief werd u opgestuurd op 18/5/1394 Afghaanse kalender (9 augustus 2015 Gregoriaanse kalender), ofwel een maand en 3 dagen voor uw vertrek. Het is dan ook frappant dat u in eerste instantie niet kunt aanhalen hoe lang u na het verkrijgen van die tweede brief het land bent uit gevlucht (CGVS II, p. 9) om pas in tweede instantie – foutief - te zeggen dat het anderhalve maand tot twee maanden nadien moet zijn geweest (CGVS II, p. 14). Vreemd is ook dat u niet kunt inschatten in welk seizoen u bent vertrokken.

U haalt in eerste instantie correct aan dat dit aan het einde van de zomer moet zijn geweest om er onmiddellijk merkwaardig genoeg aan toe te voegen dat u niet zeker bent of het aan het begin van de winter was (CGVS II, p. 7). De vaststelling dat uw verklaringen over uw moment van vertrek incoherent is met de datum op de brief van de taliban en u deze vertrekdatum amper doorleefd kunt schetsen, ondermijnt het plausibele karakter van de door u aangehaalde feiten.

Ook uw desinteresse over M.S., de persoon die u persoonlijk heeft bedreigd, is opmerkelijk. U weet dat hij de brief heeft geschreven, maar wanneer wordt gevraagd wat u nog meer over hem kunt vertellen, weet u enkel dat hij misschien een lid is van de taliban (CGVS II, p. 6). Meer informatie over deze persoon heeft u niet. Indien u werkelijk gewaarschuwd bent door de taliban dat u in het vizier bent gekomen en ze u zouden arresteren indien u niet zou ingaan op hun eisen, zoals in de eerste brief vermeld staat, dan mag er verwacht worden dat u toch wel enige informatie zou hebben ingewonnen over de persoon die u deze bedreiging heeft verstuurd ten einde de dreiging en de eventuele oplossingen in te schatten. Ook over andere talibs heeft u geen enkele informatie, zogenaamd omdat u geen interesse had in de taliban (CGVS II, p. 6), hetgeen alweer een weinig aannemelijk excuus is voor iemand die persoonlijke bedreigingen heeft ontvangen van deze groepering.

Daarenboven kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw arrestatie door de taliban. Uw verklaringen over uw gevangenschap missen immers elke vorm van doorleefdheid. U komt niet verder dan dat ze u sloegen, vertelden dat u een spion was en dat u niet op hun uitnodiging was ingegaan (CGVS II, p. 11). Echt in detail kan u niet vertellen over de conversaties die u heeft gevoerd met uw bewakers gedurende deze twee dagen en nachten, heeft u duidelijk niet. Zo weet u zelfs niet te vertellen wat de taliban precies van u verwachtten (CGVS II, p. 11), behalve dat u jihad moest doen. Wanneer u werd gevraagd om meer te vertellen over de slagen die u zijn toegebracht tijdens uw gevangenschap, antwoordt u 'slagen is slagen' (CGVS II, p. 12). Indien u echter daadwerkelijk gedurende twee dagen zou mishandeld geweest zijn en ondervraagd, kan er verwacht worden dat u ook iets meer in detail zou kunnen vertellen over wat er zich precies heeft afgespeeld (CGVS II, p. 12). Het spreekt namelijk voor zich dat uit dergelijke korte, feitelijke beschrijvingen van ingrijpende en gewelddadige gebeurtenissen weinig overtuigingskracht spreekt. Uw zeer rudimentaire en algemene bewoordingen geven uw verklaringen dan ook een weinig doorleefd karakter, waardoor de door u ingeroepen feiten onaannemelijk worden.

Ook aan uw ontsnapping kan weinig geloof worden gehecht. Zo is het opmerkelijk dat u na uw ontsnapping twee tot drie uur in complete duisternis heeft gelopen richting een dorp, u ergens lukraak aanklopte, u er onderdak heeft gekregen en hij u ook terug naar uw ooms in Kabul bracht (CGVS II, p. 13), maar u anderzijds niet kunt zeggen in welk dorp u exact was aangekomen. Nochtans verbleef u dus een nacht en ochtend in het huis van die man en reed u samen met hem meer dan één uur in de wagen (CGVS II, p. 14). Dat u tijdens die momenten nooit zou hebben gevraagd waar u zich eigenlijk bevond is niet geloofwaardig, net zomin jullie tijdens die rit naar Kabul geen enkel woord zouden hebben uitgewisseld. Er mag verwacht worden dat u, op het moment dat u eindelijk opnieuw in veiligheid vertoefde, op zijn minst te weten zou willen komen in welke regio u zich precies bevond. U heeft dit duidelijk nagelaten (CGVS II, p. 13). Frappant is ook dat u niets kwijt kunt over de identiteit van de persoon die u heeft geholpen, zogezegd omdat u zich in een kritieke situatie bevond (CGVS II, p. 13). En wanneer u wordt gevraagd om de weg te beschrijven die u heeft afgelegd van de plaats waar u de nacht heeft doorgebracht naar Kabul, komt u niet verder dan dat u enkel bergen en landbouwgronden zag, en u ondertussen met niemand sprak (CGVS II, p. 14). Alles bij elkaar kan er weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw ontsnapping en de weg naar uw thuis, nadat u ontvoerd was door de taliban.

Daarnaast is het opmerkelijk dat uw verklaringen over uw hospitalisatie volgend op uw gevangenschap wel sterk verschillen telkens u ernaar wordt gevraagd. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u na uw gevangenschap twee maanden bent behandeld in het ziekenhuis van Wazir Akhbar Khan (vragenlijst DVZ, d.d. 4 maart 2016, vraag 5). Dit strookt echter niet met uw verklaringen bij het CGVS waarin u verklaart dat u enkele dagen opgenomen bent geweest in het ziekenhuis (CGVS II, p. 14). Hiermee geconfronteerd wijzigt u uw verklaringen opnieuw en beweert u nu dat u een maand en enkele dagen in het ziekenhuis heeft verbleven (CGVS II, p. 14). Het feit dat u tot driemaal toe verschillende verklaringen aflegt over hoe lang u gehospitaliseerd was, ondermijnt alweer sterk uw geloofwaardigheid.

Tot slot is het weinig geloofwaardig dat u sinds uw aankomst in België geen enkele poging hebt ondernomen om uw broer, die u uit het oog bent verloren in Iran tijdens jullie vlucht (verklaring DVZ, vraag 18), terug te vinden.

Hoewel u bijvoorbeeld facebook hebt, en eens in België post hebt ontvangen van uw oom langs vaderskant uit Afghanistan en dus zeker met het thuisfront in contact staat (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS I, d.d. 16 januari 2018, p. 3 & 10), heeft u geen poging ondernomen om hem terug te vinden of zich geïnformeerd bij uw familie of zij iets ondernomen hebben (CGVS II, p. 4). Indien u effectief met uw broer naar het buitenland bent gevlucht om beiden aan de taliban te ontsnappen, dan kan er toch verwacht worden dat u op zijn minst een poging zou ondernomen hebben nieuws over hem te verkrijgen. Het tegenovergestelde doet vermoeden dat de omstandigheden waarin u bent vertrokken er anders hebben uitgezien dan u laat uitschijnen.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt tot slot sterk ondermijnd doordat u allerm minst een duidelijk zicht wilt bieden op uw netwerk in Afghanistan. U beweert immers dat u met niemand nog contact heeft, aangezien u uw GSM onderweg bent kwijt geraakt en het nummer van uw vader niet meer werkt (CGVS I, p. 6). Dit is allerm minst geloofwaardig aangezien het telefoonnummer van uw oom, dat terug te vinden is op de omslag van de documenten die u zijn opgestuurd uit Afghanistan, gelinkt is aan zijn facebookaccount en u hem bijgevolg zeer snel kon terugvinden (CGVS I, p. 10, administratief dossier). Ook kon u gewoonweg zijn telefoonnummer eens ingetoetst hebben in een telefoon om te horen naar waar en wie dit nummer u leidde. U verklaart niet te hebben stil gestaan bij het nummer op de omslag, noch zou u een poging hebben ondernomen om zijn profiel op facebook terug te vinden (CGVS I, p. 10). Aangezien het hier om de oom gaat die u aan een job heeft geholpen (CGVS, p. 10) en u uw documenten heeft opgestuurd, kan ervan uitgegaan worden dat u toch wel een zekere band met hem heeft, en het dus niet geloofwaardig is dat u in de periode na uw vertrek uit uw thuisland geen enkele poging heeft ondernomen opnieuw met hem in contact te komen.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse verzoeker om internationale bescherming door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld. U haalt namelijk aan dat uw leven zich bij terugkeer uit Pakistan afspeelde in Kabul stad en in het dorp Dashte Saqawa, bij uw grootouders (CGVS I, p. 11-12). In Kabul heeft u ter gelegenheid van uw huwelijk gedurende twee maanden een huis gehuurd (CGVS II, p. 5), u heeft gewerkt in Kabul (CGVS I, p. 8) en u heeft bovendien twee ooms langs vaderskant die in Kabul wonen samen met hun verwanten (CGVS I, p. 9-10). Ook woonde u een tijd in bij uw grootouders in het dorp Dashte Saqawa (CGVS I, p. 8). U situeert dit dorp langs de grote weg van Kabul naar Logar, waar u moet afslaan om naar Namunyaz te gaan (CGVS I, p. 12). Aangezien het dorp Namunyaz, zoals aangegeven in het administratief dossier, in de provincie Kabul gelegen is, kan ervan uitgegaan worden dat uw grootouders eveneens in de provincie Kabul woonachtig zijn en u bij terugkeer naar Afghanistan terugkeert naar één van uw laatste verblijfplaatsen, namelijk Dashte Saqawa of Kabul stad.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dashte Saqawa /Kabul stad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die u neerlegt weten bovenstaande appreciatie niet te wijzigen. Uw oude en uw nieuwe taskara, uw puntenlijst, uw studentenkaart, de 'proof or registration' van uw vader, de proof of registration van uzelf en uw vaccinatiekaart zeggen enkel iets over uw identiteit en uw verblijf in Pakistan, dat hier niet in twijfel wordt getrokken. De dreigbrieven zijn hierboven reeds uitgebreid besproken om het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas te bespreken. Ook de brief van Sun Pharma blijkt duidelijk opgemaakt om te dienen als bewijsstuk in uw verzoek om internationale bescherming. Het gesolliciteerde karakter ontnemt het stuk elke bewijswaarde. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is.

Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). De foto's van uw hoofdwonde tonen geen enkele link met uw asielrelaas. Het medisch attest dat u neerlegt van uw centrumarts maakt bovendien geen enkel gewag in welke omstandigheden u deze letsels zou hebben opgelopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van art. 52 en 48/3 juncto art. 62, 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de huisvesting van de vreemdelingen.

Schending van art. 1 A (2) van de internationale conventie op het statuut van de vluchtelingen van 28.07.1951, goedgekeurd door de wet van 26.06.1953.

Schending van art. 1 (2) van het Protocol op het statuut van de vluchtelingen van 31.01.1967, goedgekeurd door de wet van 27.02.1967.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, manifeste beoordelingsfout".

Betreffende de vluchtelingenstatus, voert verzoeker vooreerst aan dat zijn persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal pas jaren na het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming plaatsvond, *"hetgeen geen onbelangrijk gegeven is"*.

Wat de dreigbrieven betreft, meent verzoeker dat het *"allerminst vreemd"* is dat deze rechtstreeks aan zijn grootvader werden bezorgd terwijl deze gericht waren aan het veiligheidspersoneel van Mohammad Agha. Hij stelt dat de brieven bij zijn grootvader werden achtergelaten door de veiligheidsdiensten, gezien het niet mogelijk was om deze aan verzoeker te overhandigen of verzoeker te arresteren, omdat hij zich niet in de woning bevond. Hij stelt verder dat hij wel degelijk op de hoogte was van de inhoud van de eerste dreigbrief, omdat zijn grootvader deze bezorgde aan verzoeker en zijn nonkel.

Verzoeker voert verder aan dat het *"niet zo vreemd"* is dat hij zijn grootvader nog bezocht na het ontvangen van de dreigbrief, omdat zijn echtgenote bij zijn grootvader inwoonde.

Waar de bestreden beslissing opmerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker de tweede dreigbrief niet volledig heeft gelezen alvorens Afghanistan te ontvluchten, voert verzoeker aan dat *"het was nochtans duidelijk wat de bedoeling was van dit schrijven"*. Verzoeker verbleef op dat ogenblik bovendien in het ziekenhuis en was fysiek toegetakeld.

Verzoeker besluit dan ook dat: *"Om hieruit echter af te leiden dat geen waarde kan gehecht worden aan de brieven is echter te verregaand."*

Wat de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker geen informatie kon geven over M.S. betreft, benadrukt verzoeker dat hij verklaarde dat deze lid was van de taliban. Hij kon echter geen informatie geven over deze persoon noch over ander leden van de taliban, ondanks het feit dat hij door hen bedreigd werd, doch acht dit geen element om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen. Hij stelt dat hij *"geen enkel uitstaans [had] met de taliban zodat het ook niet vreemd is dat geen uitgebreide opzoekingen werden gedaan in verband met de personen die op een brief vermeld werden."*

Het feit dat er dreiging was van de taliban vormde reeds een afdoende vrees zonder dat hiervoor specifiek heel dit netwerk zou moeten worden onderzocht door verzoeker."

Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing dat hij geen gedetailleerde verklaringen kon afleggen over de gesprekken die hij had met de taliban tijdens zijn gevangenschap, gezien hij tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijk verklaarde dat de taliban hem als spion beschouwden en dat hij gevraagd werd om zich aan te sluiten met de taliban, maar weigerde. Hij stelt dat: *"Meer viel er niet te zeggen over deze gevangenschap."*

Het is onder meer niet zo dat er tussen partijen ellenlange conversaties werden gevoerd." Hij benadrukt dat verzoeker, als medisch afgevaardigde, diende te voorzien in transport omdat zijn voertuigen niet ernstig gecontroleerd werden door de instanties.

Waar de bestreden beslissing opmerkt dat het niet aannemelijk is dat hij de identiteit van de persoon die hem opving na zijn gevangenschap niet kent, voert verzoeker aan dat *"zijn fysieke toestand niet optimaal was na de gevangenschap en dat hij onmiddellijk na aankomst heeft geslapen"*. Verzoeker werd bovendien door een andere persoon terug naar zijn grootouders gevoerd. Hij stelt dat er, gelet op zijn fysieke toestand, dan ook geen uitvoerige gesprekken werden gevoerd.

Verzoeker betwist ook de motivering in de bestreden beslissing dat er hiaten zitten in zijn verklaringen over zijn hospitalisatie. Hij verklaarde inderdaad dat hij gedurende twee maanden behandeld werd in een ziekenhuis te Wazir Akhbar Khan, maar dit betekent niet dat hij er permanent verbleef. Verzoeker verbleef slechts enkele dagen in het ziekenhuis en ging nadien op regelmatige basis terug naar het ziekenhuis voor behandelingen.

Verzoeker benadrukt verder dat hij geen contact meer had met zijn familie in Afghanistan omdat hij zijn gsm was verloren en niet over hun nummers beschikte en dat hij het nummer van zijn oom op de door hem neergelegde enveloppe over het hoofd had gezien. Verzoeker heeft thans telefonisch contact opgenomen met zijn oom en is te weten gekomen dat niemand verder nieuws had over zijn broer. Hij stelt bovendien dat *"In ieder geval is dit evenmin een element dat weerhouden zou kunnen worden om te stellen dat er geen vluchtelingenstatus aan verzoeker kan toegekend worden"*.

Verzoeker verzoekt verder om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de veiligheidssituatie in Kabul. Hij betwist de beoordeling in de bestreden beslissing hieromtrent en stelt dat de situatie in Kabul *"wel degelijk levensbedreigend is."* Verzoeker verwijst naar en citeert uit een rapport van Human Rights Watch (verzoekschrift, stuk 3) over aanslagen met burgerslachtoffers in Kabul. Hij verwijst verder naar een rapport van EASO van 18 mei 2018 (verzoekschrift, stuk 4) en stelt dat *"uit dit rapport blijkt eveneens dat de situatie in Kabul levensbedreigend is en nog aan het verergeren is."* Hij besluit dat: *"Op basis van deze rapporten is verzoeker terecht van oordeel dat er wel degelijk sprake is van een acuut gevaar om te vrezen voor hun leven of te vrezen voor hun persoon."*

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- het rapport *"No safe place: Insurgent attacks on civilians in Afghanistan"* van Human Rights Watch van mei 2018 (stuk 3);
- het EASO-rapport *"Country of Origin Information Report: Afghanistan Security situation – Update"* van mei 2018 (stuk 4).

2.1.3. In een nota met opmerkingen betoogt de commissaris-generaal dat geen gegrond middel werd aangevoerd. Hij voegt volgende documenten toe:

- COI Focus *"Afghanistan: Security situation in Kabul city"* van Cedoca van 24 april 2018;
- een uittreksel uit het EASO-rapport *"Country of Origin Information Report: Afghanistan Security situation – Update"* van mei 2018.
- een uittreksel uit het EASO-rapport *"Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van juni 2018.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet zijn relaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat hij zich in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het formuleren van blote of gefabriceerde *post-factum* beweringen en het minimaliseren en in twijfel trekken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij de bevindingen van de bestreden beslissing echter niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker voert vooreerst aan dat belangrijk is om vast te stellen dat het jaren duurde voordat hij een persoonlijk onderhoud heeft gehad bij de commissaris-generaal.

De Raad merkt echter op dat verzoeker deze stelling op algemene wijze poneert, doch verder niet *in concreto* aantoont hoe of op welke manier dit gegeven van die aard zou zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud of de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, die de bestreden beslissing in een ander daglicht stelt. Dergelijk verweer kan de omstandige motivering van de bestreden beslissing dan ook niet weerleggen.

Verzoeker herhaalt zijn verklaringen dat hij wel op de hoogte was van de inhoud van de eerste dreigbrief omdat zijn grootvader deze aan hem en zijn oom toonde. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat zijn grootvader, ondanks zijn analfabetisme, de brief niet zou hebben herkend als een brief van de taliban en hem niet onmiddellijk zou hebben laten lezen door iemand om de inhoud ervan te weten te komen. Verzoeker verklaarde immers dat zijn grootvader hem deze brief pas toonde toen verzoeker op bezoek kwam vanuit Kabul (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 8). Verzoeker herhaalt verder zijn verklaringen dat hij na het ontvangen van de eerste dreigbrief nog zijn grootvader bezocht, omdat zijn echtgenote daar woonde, doch dit doet geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker volgens zijn verklaringen geen enkele voorzorgsmaatregel zou genomen hebben bij zijn bezoeken naar de regio waar hij door de taliban werd geïsoleerd. Dergelijke vaststellingen doen reeds afbreuk aan de ernst van verzoekers vrees voor vervolging door de taliban.

Verzoekers verweer dat de bedoeling van de tweede dreigbrief duidelijk was en verzoeker op het moment van ontvangst van deze brief fysiek toegetakeld was, biedt geen afdoende verklaring voor de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zich deze brief niet liet voorlezen en zonder kennis van de inhoud het land zou ontvluchten. Dit geldt temeer gezien uit verzoekers verklaringen blijkt dat deze dreigbrief de aanleiding was voor verzoeker en zijn familie om zijn vlucht uit Afghanistan voor te bereiden (*Ibid.*, p. 9) en deze brief een relevant bewijskrachtig element betreft bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij merkte de bestreden beslissing bovendien terecht op dat verzoekers geloofwaardigheid verder wordt ondergraven doordat zijn verklaringen over de inhoud van de brief, die hem volgens zijn verklaringen in België werd voorgelezen (*Ibid.*), niet overeenstemmen met de daadwerkelijke inhoud van de dreigbrief: *“Nog opmerkelijker is dat u blijkbaar de brief in België wel door iemand heeft laten voorlezen (CGVS II, p. 9), maar de inhoud van deze brief totaal niet strookt met uw verklaringen hierover. U vertelt dat er in de brief geschreven staat dat, als u niet zou toetreden, dit grote consequenties zou hebben. U voegt er nog aan toe dat er ook iets in geschreven staat over uw arrestatie (CGVS II, p. 9). Gevraagd aan wie deze brief is geadresseerd, beweert u dat deze voor u bedoeld is, en dat uw grootvader deze op dezelfde manier heeft ontvangen als de eerste brief (CGVS II, p. 9). Uit de vertaling die is toegevoegd aan de dreigbrief (stuk 10) blijkt echter dat deze brief gericht is aan het veiligheidspersoneel van Mohammad Agha van de provincie Logar, en dat het eigenlijk een soort bevel is om u te arresteren, aangezien u een spion bent in dienst van de overheid. Het lijkt dan ook weinig aannemelijk dat de taliban dit arrestatiebevel aan uw grootvader zouden hebben bezorgd, aangezien ze op deze manier hun doel, namelijk uw arrestatie, volledig voorbij schieten. Door deze brief niet aan het veiligheidspersoneel van Mohammad Agha te geven maar aan uw grootvader, werd het veiligheidspersoneel ten eerste niet op de hoogte gebracht dat ze u moesten arresteren, maar in tegenstelling daarmee werd u net verwittigd dat ze de opdracht hadden gegeven u te arresteren, waardoor u het op een lopen kon zetten en uit hun handen kon ontkomen. Bovendien is het weinig aannemelijk dat u zich niet meer zou kunnen herinneren wie u verteld heeft dat uw grootvader een tweede brief heeft ontvangen (CGVS II, p. 9).”* Waar verzoeker aanvoert dat de veiligheidsdiensten de tweede dreigbrief achterlieten bij zijn grootvader omdat zij verzoeker niet konden arresteren, merkt de Raad op dat dit een louter blote *post factum* bewering betreft, die na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissing en die derhalve niet wordt aangenomen. De Raad merkt immers op dat verzoeker, geconfronteerd met de vaststelling van de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud dat de tweede dreigbrief gericht is aan de veiligheidsdiensten van Mohammed Agha, louter verklaarde *“Als het niet voor mij is, waarom hebben ze het dan in het huis van mijn grootvader gegooid? Dat is ook mijn vraag aan jou? Ik weet niets hierover”* (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 16). Verzoekers verweer biedt dan ook geenszins een afdoende verklaring voor de vaststellingen in de bestreden beslissing.

Verzoeker kan verder niet gevolgd worden waar hij aanvoert dat bovenstaande vaststellingen onvoldoende zijn om te besluiten dat de bewijswaarde van de door hem neergelegde dreigbrieven beperkt is. De Raad merkt immers op dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker geloofwaardige verklaringen aflegt over de door hem neergelegde documenten en dat zijn verklaringen inhoudelijk overeenstemmen met de door hem neergelegde documenten, *quod non*.

De Raad verwijst tevens naar objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 21, nr. 8), met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van Cedoca van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Dergelijke vaststellingen beperken de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde dreigbrieven.

Dit geldt temeer gezien de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen over zijn vertrek uit Afghanistan andermaal inconsistent zijn met de inhoud van de door verzoeker neergelegde dreigbrief. Deze motivering wordt niet betwist door verzoeker in zijn verzoekschrift en wordt derhalve door de Raad overgenomen: *"Volledigheidshalve dient hieraan te worden toegevoegd dat u er niet in slaagt uw moment van uw vertrek te situeren ten opzichte van uw vervolgingsfeiten. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u op 4 maart 2016 uiterst exact 5 maand en 22 dagen eerder uit Afghanistan te zijn vertrokken, wat neerkomt op 12 september 2015 (verklaring DVZ, d.d. 4/03/2016, punt 31). De tweede dreigbrief werd u opgestuurd op 18/5/1394 Afgaanse kalender (9 augustus 2015 Gregoriaanse kalender), ofwel een maand en 3 dagen voor uw vertrek. Het is dan ook frappant dat u in eerste instantie niet kunt aanhalen hoe lang u na het verkrijgen van die tweede brief het land bent uit gevlucht (CGVS II, p. 9) om pas in tweede instantie – foutief - te zeggen dat het anderhalve maand tot twee maanden nadien moet zijn geweest (CGVS II, p. 14). Vreemd is ook dat u niet kunt inschatten in welk seizoen u bent vertrokken. U haalt in eerste instantie correct aan dat dit aan het einde van de zomer moet zijn geweest om er onmiddellijk merkwaardig genoeg aan toe te voegen dat u niet zeker bent of het aan het begin van de winter was (CGVS II, p. 7). De vaststelling dat uw verklaringen over uw moment van vertrek incoherent is met de datum op de brief van de taliban en u deze vertrekdatum amper doorleefd kunt schetsen, ondermijnt het plausibele karakter van de door u aangehaalde feiten."*

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, oordeelde de bestreden beslissing bovendien terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zich niet zou informeren over M.S. en andere talibanleden die hem bedreigden. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij *"geen enkel uitstaans [had] met de taliban"* doch dit verweer klemt reeds met de vaststelling dat verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming indiende omdat hij door de taliban werd gevisieerd en ontvoerd. Van verzoeker kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat, indien hij zoals hij beweert, bedreigd wordt door de taliban, zich gedegen zou informeren over M.S., die de dreigbrieven aan verzoeker ondertekende, alsook over andere talibanleden die hem zouden viseren. Verzoekers onwetendheid over zijn vervolgers doet aldus afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging.

Verzoekers verweer dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat de taliban hem als een spion zagen en vroegen om zich aan te sluiten omdat het transport van medisch afgevaardigden niet werd gecontroleerd betreft een loutere *post factum* verklaring die na reflectie tot stand is gekomen na het lezen van de bestreden beslissing en aldus niet kan worden aanvaard. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud immers, toen hem gevraagd werd naar wat de taliban van hem verwachtte, dat hij jihad diende te voeren en dat *"Als ik toestemmen, dan ik zou weten over mijn verwachting over wat ik zou moeten doen"* (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 11). Dit verweer kan bovendien geen afbreuk doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn verklaringen over zijn gevangenschap en de gesprekken met de taliban ondoorleefd zijn. Het feit dat er geen *"ellenlange conversaties"* werden gevoerd, verhindert verzoeker immers niet om zijn herinneringen aan zijn gevangenschap en de gesprekken die hij voerde met de taliban op een doorleefde en gedetailleerde wijze toe te lichten tijdens het persoonlijk onderhoud. Uit de vaststellingen in de bestreden beslissing blijkt echter dat verzoeker hier niet in slaagde, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de vervolgingsfeiten.

Verzoeker herhaalt bovendien dat hij zich in een kritieke toestand bevond op het moment van zijn ontsnapping, doch de bestreden beslissing oordeelde reeds terecht dat dit geen afdoende verklaring bevat voor verzoekers onwetendheid met betrekking tot de plaats waar hij na zijn ontsnapping zijn toevlucht zocht, de identiteit van de persoon die hem opving en de reisweg terug naar Kabul. Verzoekers verweer dat hij door een andere man werd vervoerd betreft bovendien een louter blote *post-factum* verklaring die evenmin afdoende verklaring biedt voor verzoekers onwetendheid over de identiteit van de persoon die hem opving, gelet op de vaststelling dat verzoeker daar één nacht en ochtend verbleef. Verzoekers verweer doet dan ook geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen over zijn ontsnapping ongeloofwaardig zijn.

Verzoeker tracht de tegenstrijdige verklaringen over zijn hospitalisatie volgend op zijn gevangenschap te minimaliseren door aan te voeren dat hij verklaarde twee maanden behandeld te zijn in het ziekenhuis van Wazir Akhbar Khan, maar er slechts enkele dagen verbleef en op regelmatige basis naar het ziekenhuis moest gaan voor behandelingen. Dit verweer kan echter niet worden aanvaard, gelet op de vaststelling dat dit een loutere herhaling betreft van verzoekers laatste verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, die hij wijzigde naargelang de vragen van de *protection officer*. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud immers: *“Tijdens eerste gehoor zei u dat u in het ziekenhuis was voor twee maanden, en nu zegt u enkele dagen, heeft u daar een uitleg voor? Ik zei niet twee maanden, ik zei een maand en sommige dagen, misschien was het een maand en een half ongeveer. Hoe lang was u in het ziekenhuis? Misschien een maand en enkele dagen. Voor enkele specifieke onderzoeken ik moest naar andere ziekenhuizen, want in dit ziekenhuis de X-raïd machine werkte niet om een foto van mijn hoofd te nemen. Ok, de periode van een maand en een half tijdens mijn eerste gehoor, ik zei dit als de volledige periode van mijn behandeling”* (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 14). Het feit dat verzoeker, geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen tegenstrijdige verklaringen aflegt, namelijk dat hij slechts enkele dagen in het ziekenhuis verbleef, dat hij één maand en half in het ziekenhuis verbleef, om ten slotte zijn verklaringen te wijzigen en te verklaren dat dit de gehele periode van zijn behandeling betrof, toont aan dat verzoeker de instanties bewust tracht te misleiden. Deze vaststelling doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Verzoeker herhaalt bovendien zijn verklaringen dat hij het telefoonnummer op de enveloppe die hij kreeg uit Afghanistan over het hoofd zag, doch de Raad merkt op dat dit verweer niet aannemelijk is, gelet op het belang voor verzoeker om zijn familie te kunnen contacteren, en dat dit verweer hoe dan ook geen afbreuk doet aan de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, die over een facebook account beschikt, geen poging zou ondernomen hebben om op die manier zijn oom te contacteren (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 8, p. 10). Dergelijke vaststellingen vormen een indicatie dat verzoeker geen zicht wil bieden op zijn netwerk in Afghanistan. Dat verzoeker thans contact heeft opgenomen met zijn familie kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststelling. Verzoekers verklaring in het verzoekschrift dat niemand van zijn familie iets heeft vernomen van zijn broer doet evenmin afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeker voordien geen pogingen ondernomen heeft om zijn broer terug te vinden (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 4). Dergelijke vaststellingen doen afbreuk aan verzoekers algehele geloofwaardigheid en aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, gelet op het feit dat hij verklaarde dat zijn broer samen met hem gevlucht is voor de taliban, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij op de hoogte zou willen zijn van diens huidige verblijfplaats.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“U bent er niet in geslaagd uw vervolgingsfeiten door de taliban geloofwaardig te maken.

In eerste instantie kan er geen geloof worden gehecht aan de schriftelijke bedreigingen die u heeft ontvangen. Uw verklaringen over deze brieven en uw reacties erop zijn namelijk niet geloofwaardig. Het lijkt in eerste instantie al weinig plausibel dat uw grootvader, die de eerste brief had ontvangen, deze niet zou hebben kunnen linken aan de taliban ook al is hij analfabeet. De hoofding van de brief spreekt namelijk boekdelen, die uw grootvader zeker moet hebben herkend en hebben gepercipieerd als brief van de taliban (stuk 9). Dat uw grootvader bij het vinden van zo'n brief niet gepoogd heeft deze onmiddellijk aan iemand die wel kan lezen te tonen zodoende de inhoud ervan te weten te komen en zodoende u en uw broer in Kabul te kunnen verwittigen is weinig geloofwaardig in de Afgaanse context (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS II, d.d. 5 februari 2017, p. 8). Ook uzelf nam, nadat u op de hoogte was gebracht van de inhoud van deze brief, geen enkele maatregel om uzelf in veiligheid te brengen. U was droevig en bang, maar u reisde nadien wel helemaal alleen vanuit Kabul naar het huis van uw grootvader zonder enige veiligheidsmaatregel (CGVS II, p. 8). Uw reden dat uw echtgenote bij hem verbleef is geen verklaring waarom u geen enkele voorzorgmaatregel zou hebben genomen.

Ook legt u geen geloofwaardige verklaringen af over het verkrijgen van uw tweede dreigbrief. U verklaart dat uw grootvader opnieuw een brief had ontvangen en omdat die zag dat deze op hetzelfde papier was geschreven als de eerste en dezelfde kleur had, verwittigde die uw ooms, die op hun beurt u verwittigden (CGVS II, p. 9). Zonder de inhoud van de brief te kennen, bent u dan het land uit gevlucht. Pas in België liet u de inhoud van de brief aan u voorlezen (CGVS II, p. 9). Deze door u geschetste context komt allerm minst plausibel over. Er mag immers van uitgegaan worden dat deze brief heeft meegespeeld in uw beslissing om Afghanistan te verlaten.

Dan mag er ook verwacht worden dat u toch enige moeite zou hebben gedaan om deze vóór uw vertrek te laten voorlezen door iemand (CGVS II, p. 9), hetgeen u duidelijk heeft nagelaten. Nog opmerkelijker is dat u blijkbaar de brief in België wel door iemand heeft laten voorlezen (CGVS II, p. 9), maar de inhoud van deze brief totaal niet strookt met uw verklaringen hierover. U vertelt dat er in de brief geschreven staat dat, als u niet zou toetreden, dit grote consequenties zou hebben. U voegt er nog aan toe dat er ook iets in geschreven staat over uw arrestatie (CGVS II, p. 9). Gevraagd aan wie deze brief is geadresseerd, beweert u dat deze voor u bedoeld is, en dat uw grootvader deze op dezelfde manier heeft ontvangen als de eerste brief (CGVS II, p. 9). Uit de vertaling die is toegevoegd aan de dreigbrief (stuk 10) blijkt echter dat deze brief gericht is aan het veiligheidspersoneel van Mohammad Agha van de provincie Logar, en dat het eigenlijk een soort bevel is om u te arresteren, aangezien u een spion bent in dienst van de overheid. Het lijkt dan ook weinig aannemelijk dat de taliban dit arrestatiebevel aan uw grootvader zouden hebben bezorgd, aangezien ze op deze manier hun doel, namelijk uw arrestatie, volledig voorbij schieten. Door deze brief niet aan het veiligheidspersoneel van Mohammad Agha te geven maar aan uw grootvader, werd het veiligheidspersoneel ten eerste niet op de hoogte gebracht dat ze u moesten arresteren, maar in tegenstelling daarmee werd u net verwittigd dat ze de opdracht hadden gegeven u te arresteren, waardoor u het op een lopen kon zetten en uit hun handen kon ontkomen. Bovendien is het weinig aannemelijk dat u zich niet meer zou kunnen herinneren wie u verteld heeft dat uw grootvader een tweede brief heeft ontvangen (CGVS II, p. 9).

Volledigheidshalve dient hieraan te worden toegevoegd dat u er niet in slaagt uw moment van uw vertrek te situeren ten opzichte van uw vervolgingsfeiten. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u op 4 maart 2016 uiterst exact 5 maand en 22 dagen eerder uit Afghanistan te zijn vertrokken, wat neerkomt op 12 september 2015 (verklaring DVZ, d.d. 4/03/2016, punt 31). De tweede dreigbrief werd u opgestuurd op 18/5/1394 Afghaanse kalender (9 augustus 2015 Gregoriaanse kalender), ofwel een maand en 3 dagen voor uw vertrek. Het is dan ook frappant dat u in eerste instantie niet kunt aanhalen hoe lang u na het verkrijgen van die tweede brief het land bent uit gevlucht (CGVS II, p. 9) om pas in tweede instantie – foutief - te zeggen dat het anderhalve maand tot twee maanden nadien moet zijn geweest (CGVS II, p. 14). Vreemd is ook dat u niet kunt inschatten in welk seizoen u bent vertrokken. U haalt in eerste instantie correct aan dat dit aan het einde van de zomer moet zijn geweest om er onmiddellijk merkwaardig genoeg aan toe te voegen dat u niet zeker bent of het aan het begin van de winter was (CGVS II, p. 7). De vaststelling dat uw verklaringen over uw moment van vertrek incoherent is met de datum op de brief van de taliban en u deze vertrekdatum amper doorleefd kunt schetsen, ondermijnt het plausibele karakter van de door u aangehaalde feiten.

Ook uw desinteresse over M.S., de persoon die u persoonlijk heeft bedreigd, is opmerkelijk. U weet dat hij de brief heeft geschreven, maar wanneer wordt gevraagd wat u nog meer over hem kunt vertellen, weet u enkel dat hij misschien een lid is van de taliban (CGVS II, p. 6). Meer informatie over deze persoon heeft u niet. Indien u werkelijk gewaarschuwd bent door de taliban dat u in het vizier bent gekomen en ze u zouden arresteren indien u niet zou ingaan op hun eisen, zoals in de eerste brief vermeld staat, dan mag er verwacht worden dat u toch wel enige informatie zou hebben ingewonnen over de persoon die u deze bedreiging heeft verstuurd ten einde de dreiging en de eventuele oplossingen in te schatten. Ook over andere talibs heeft u geen enkele informatie, zogenaamd omdat u geen interesse had in de taliban (CGVS II, p. 6), hetgeen alweer een weinig aannemelijk excuus is voor iemand die persoonlijke bedreigingen heeft ontvangen van deze groepering.

Daarenboven kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw arrestatie door de taliban. Uw verklaringen over uw gevangenschap missen immers elke vorm van doorleefdheid. U komt niet verder dan dat ze u sloegen, vertelden dat u een spion was en dat u niet op hun uitnodiging was ingegaan (CGVS II, p. 11). Echt in detail kan u niet vertellen over de conversaties die u heeft gevoerd met uw bewakers gedurende deze twee dagen en nachten, heeft u duidelijk niet. Zo weet u zelfs niet te vertellen wat de taliban precies van u verwachtten (CGVS II, p. 11), behalve dat u jihad moest doen. Wanneer u werd gevraagd om meer te vertellen over de slagen die u zijn toegebracht tijdens uw gevangenschap, antwoordt u 'slagen is slagen' (CGVS II, p. 12). Indien u echter daadwerkelijk gedurende twee dagen zou mishandeld geweest zijn en ondervraagd, kan er verwacht worden dat u ook iets meer in detail zou kunnen vertellen over wat er zich precies heeft afgespeeld (CGVS II, p. 12). Het spreekt namelijk voor zich dat uit dergelijke korte, feitelijke beschrijvingen van ingrijpende en gewelddadige gebeurtenissen weinig overtuigingskracht spreekt. Uw zeer rudimentaire en algemene bewoordingen geven uw verklaringen dan ook een weinig doorleefd karakter, waardoor de door u ingeroepen feiten onaannemelijk worden.

Ook aan uw ontsnapping kan weinig geloof worden gehecht. Zo is het opmerkelijk dat u na uw ontsnapping twee tot drie uur in complete duisternis heeft gelopen richting een dorp, u ergens lukraak aanklopte, u er onderdak heeft gekregen en hij u ook terug naar uw ooms in Kabul bracht (CGVS II, p. 13), maar u anderzijds niet kunt zeggen in welk dorp u exact was aangekomen. Nochtans verbleef u dus een nacht en ochtend in het huis van die man en reed u samen met hem meer dan één uur in de wagen (CGVS II, p. 14). Dat u tijdens die momenten nooit zou hebben gevraagd waar u zich eigenlijk bevond is niet geloofwaardig, net zomin jullie tijdens die rit naar Kabul geen enkel woord zouden hebben uitgewisseld. Er mag verwacht worden dat u, op het moment dat u eindelijk opnieuw in veiligheid vertoefde, op zijn minst te weten zou willen komen in welke regio u zich precies bevond. U heeft dit duidelijk nagelaten (CGVS II, p. 13). Frappant is ook dat u niets kwijt kunt over de identiteit van de persoon die u heeft geholpen, zogezegd omdat u zich in een kritieke situatie bevond (CGVS II, p. 13). En wanneer u wordt gevraagd om de weg te beschrijven die u heeft afgelegd van de plaats waar u de nacht heeft doorgebracht naar Kabul, komt u niet verder dan dat u enkel bergen en landbouwgronden zag, en u ondertussen met niemand sprak (CGVS II, p. 14). Alles bij elkaar kan er weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw ontsnapping en de weg naar uw thuis, nadat u ontvoerd was door de taliban.

Daarnaast is het opmerkelijk dat uw verklaringen over uw hospitalisatie volgend op uw gevangenschap wel sterk verschillen telkens u ernaar wordt gevraagd. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u na uw gevangenschap twee maanden bent behandeld in het ziekenhuis van Wazir Akhbar Khan (vragenlijst DVZ, d.d. 4 maart 2016, vraag 5). Dit strookt echter niet met uw verklaringen bij het CGVS waarin u verklaart dat u enkele dagen opgenomen bent geweest in het ziekenhuis (CGVS II, p. 14). Hiermee geconfronteerd wijzigt u uw verklaringen opnieuw en beweert u nu dat u een maand en enkele dagen in het ziekenhuis heeft verbleven (CGVS II, p. 14). Het feit dat u tot driemaal toe verschillende verklaringen aflegt over hoe lang u gehospitaliseerd was, ondermijnt alweer sterk uw geloofwaardigheid.

Tot slot is het weinig geloofwaardig dat u sinds uw aankomst in België geen enkele poging hebt ondernomen om uw broer, die u uit het oog bent verloren in Iran tijdens jullie vlucht (verklaring DVZ, vraag 18), terug te vinden. Hoewel u bijvoorbeeld facebook hebt, en eens in België post hebt ontvangen van uw oom langs vaderskant uit Afghanistan en dus zeker met het thuisfront in contact staat (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS I, d.d. 16 januari 2018, p. 3 & 10), heeft u geen poging ondernomen om hem terug te vinden of zich geïnformeerd bij uw familie of zij iets ondernomen hebben (CGVS II, p. 4). Indien u effectief met uw broer naar het buitenland bent gevlucht om beiden aan de taliban te ontsnappen, dan kan er toch verwacht worden dat u op zijn minst een poging zou ondernomen hebben nieuws over hem te verkrijgen. Het tegenovergestelde doet vermoeden dat de omstandigheden waarin u bent vertrokken er anders hebben uitgezien dan u laat uitschijnen.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt tot slot sterk ondermijnd doordat u allerm minst een duidelijk zicht wilt bieden op uw netwerk in Afghanistan. U beweert immers dat u met niemand nog contact heeft, aangezien u uw GSM onderweg bent kwijt geraakt en het nummer van uw vader niet meer werkt (CGVS I, p. 6). Dit is allerm minst geloofwaardig aangezien het telefoonnummer van uw oom, dat terug te vinden is op de omslag van de documenten die u zijn opgestuurd uit Afghanistan, gelinkt is aan zijn facebookaccount en u hem bijgevolg zeer snel kon terugvinden (CGVS I, p. 10, administratief dossier). Ook kon u gewoonweg zijn telefoonnummer eens ingetoetst hebben in een telefoon om te horen naar waar en wie dit nummer u leidde. U verklaart niet te hebben stil gestaan bij het nummer op de omslag, noch zou u een poging hebben ondernomen om zijn profiel op facebook terug te vinden (CGVS I, p. 10). Aangezien het hier om de oom gaat die u aan een job heeft geholpen (CGVS, p. 10) en u uw documenten heeft opgestuurd, kan ervan uitgegaan worden dat u toch wel een zekere band met hem heeft, en het dus niet geloofwaardig is dat u in de periode na uw vertrek uit uw thuisland geen enkele poging heeft ondernomen opnieuw met hem in contact te komen.

(...)

De documenten die u neerlegt weten bovenstaande appreciatie niet te wijzigen. Uw oude en uw nieuwe taskara, uw puntenlijst, uw studentenkaart, de 'proof or registration' van uw vader, de proof of registration van uzelf en uw vaccinatiekaart zeggen enkel iets over uw identiteit en uw verblijf in Pakistan, dat hier niet in twijfel wordt getrokken. De dreigbrieven zijn hierboven reeds uitgebreid besproken om het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag te bespreken. Ook de brief van Sun Pharma blijkt duidelijk opgemaakt om te dienen als bewijsstuk in uw verzoek om internationale bescherming. Het gesolliciteerde karakter ontnemt het stuk elke bewijswaarde.

Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). De foto's van uw hoofdwonde tonen geen enkele link met uw asielrelaas. Het medisch attest dat u neerlegt van uw centrumarts maakt bovendien geen enkel gewag in welke omstandigheden u deze letsels zou hebben opgelopen."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. De Raad stelt vast, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu werd in de bestreden beslissing omstandig en pertinent gemotiveerd waarom verzoekers nood aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet aan de hand van de veiligheidssituatie in de stad en de provincie Kabul dient te worden beoordeeld: *"U haalt namelijk aan dat uw leven zich bij terugkeer uit Pakistan afspeelde in Kabul stad en in het dorp Dashte Saqawa, bij uw grootouders (CGVS I, p. 11-12). In Kabul heeft u ter gelegenheid van uw huwelijk gedurende twee maanden een huis gehuurd (CGVS II, p. 5), u heeft gewerkt in Kabul (CGVS I, p. 8) en u heeft bovendien twee ooms langs vaderskant die in Kabul wonen samen met hun verwanten (CGVS I, p. 9-10). Ook woonde u een tijd in bij uw grootouders in het dorp Dashte Saqawa (CGVS I, p. 8). U situeert dit dorp langs de grote weg van Kabul naar Logar, waar u moet afslaan om naar Namunyz te gaan (CGVS I, p. 12). Aangezien het dorp Namunyz, zoals aangegeven in het administratief dossier, in de provincie Kabul gelegen is, kan ervan uitgegaan worden dat uw grootouders eveneens in de provincie Kabul woonachtig zijn en u bij terugkeer naar Afghanistan terugkeert naar één van uw laatste verblijfplaatsen, namelijk Dashte Saqawa of Kabul stad."* Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift zelf aan dat zijn nood aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan de hand van de veiligheidssituatie in de stad Kabul moet worden beoordeeld.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet werd in de nota met opmerkingen van de commissaris-generaal terecht het volgende toegelicht:

"Waar verzoeker stelde dat hij zowel in Dashte Saqawa als in Kabul stad verbleef, wordt zijn nood aan subsidiaire bescherming dan ook ten opzichte van deze beide verblijfplaatsen dan ook beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan deze nota toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update - mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon."

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de provincie 1831 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1612, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 219 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers."

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Wat de veiligheidssituatie in Kabul stad betreft, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan deze nota toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update - mei 201-8 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”

De Raad merkt op dat de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen de analyse van de bestreden beslissing genoegzaam bevestigt.

Verzoekers betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. De bij onderhavig verzoekschrift gevoegde informatie is dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als deze waarop bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de stad en de provincie Kabul is gebaseerd.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin het verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar de provincie Kabul.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP